

*Noc, kdy
padaly hvězdy*

RADKA ZADINOVÁ

Noc, kdy padaly hvězdy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Radka Zadinová

Noc, kdy padaly hvězdy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA** a.s.

*Noc, kdy
padaly hvězdy*

RADKA ZADINOVÁ

RADKA ZADINOVÁ

Noc, kdy
padaly hvězdy

CPress
Brno
2018

Když...

*Když slza tiše padá do klína,
v té chvíli bolest v srdci usíná
a jizvy, které nikdo nevidí,
zmizí.*

Proč jsme si náhle cizí?

*Když slza tiše skane po tváři
a bolesti se usnout nedaří,
jizvy, které skrýváme,
nás zradí.*

Proč nám to tak vadí?

*Když slza uschne na řasách
a z bolesti se v srdci zrodí strach,
hledáme v očích zjizvených*

...

... svůj smích.

Část první

Jizvy

Každý má nějaké sny. Kdysi jsem je měla i já. Žila jsem život, o jakém sní snad každá dívka. Svět mi ležel u nohou a já jsem si nestačila brát, co nabízel. Někdo nemá ani špetku toho, co jsem měla já. Rodiče, kteří se ve mně zhlíželi, bratry, kteří mě ochraňovali. Vzhled, za jaký by jiné holky daly cokoli. A spoustu obdivu od těch, kteří mi ve skrytu duše nesmírně záviděli.

Každý týden nového kluka. Poletovala jsem mezi nimi jako létavice. S žádným jsem dlouho nevydržela, protože... Bylo jich tolik a mně připadalo, že nesmím promarnit ani den, abych nepropásla toho pravého. Ani jeden z těch, co prošli mým životem, až do té noci, pro mě ve skutečnosti nic neznamenal. Lásku jsem si schovávala pro toho, kdo se dostane k mému srdci. Tam, kam se zatím žádný z nich nedostal.

Ale proč bych se mezitím, než se dotyčný objeví, neobavila? Nedovolila jsem nikomu nic víc než pár polibků. A ono jim to stačilo. Až na jednoho...

Myslela jsem si, že tentokrát je to konečně ono. Že konečně poznám lásku, o které jsem zatím pořád jen snila. A zpočátku všechno nasvědčovalo tomu, že se nemýlím. Luděk to se mnou zkrátka uměl. Všichni mě před ním varovali, ale já jsem to nechtěla poslouchat.

A tak noc, od které jsem si toho tolik slibovala, skončila jako zlý sen, ze kterého se bohužel nikdy neprobudím. Zdrogoval mě, znásilnil, a nejspíš se na tom podíleli i jeho pochybní přátelé. Já si to nepamatuju. Ale už nikdy se nezbavím představ, co se té noci vlastně stalo.

Už nikdy nebudu stejná jako dřív. Navždycky si budu připadat pošpiněná, roztráštěná stejně jako svět, který jsem do té doby znala. Nic už nebude stejné. Dívám se prostě na svět jinak. Nemůžu vrátit, co se stalo, nemůžu předstírat, že se to nestalo. Ne, že bych se o to nepokoušela.

Dva měsíce jsem strávila v sanatoriu, kde mě učili mít se zase ráda, mít ráda tenhle svět a lidi v něm. Předstírala jsem, že to dělám. Předstírala bych cokoli, abych se mohla vrátit domů – ačkoli jsem se toho zároveň bála. A tak jsem jedla, i když se mi při pohledu na jídlo neustále zvedal žaludek odpozem. A v noci jsem předstírala, že tvrdě spím, zatímco léky, které mi k tomu měly dopomoci, jsem splachovala v záchodové míse. Chodila jsem na procházky po nemocničním areálu a vstřebávala ticho, které tam panovalo. Ticho se stalo tím lékem, který jsem potřebovala. Nacházela jsem v něm všechno, co jsem tak bolestně postrádala.

Sedávala jsem na opuštěné lavičce úplně na konci zahrady, u plotu, za nímž se rozprostíral svět, který mě děsil, a přemýšlela jsem nad tím, jestli se vůbec chci vrátit zpátky do svého života. Jestli v něm chci pokračovat. Ale tady jsem zůstat nechtěla. Co jiného mi tedy zbývalo než se vrátit – a dál se snažit předstírat něco, co už nebyla pravda?

Někdy mi připadalo, že jsem prostě jen loutka a to, co by mělo být uvnitř, už tam není. Ale tohle jsem nemohla nikomu říct. Nikdy by mě odtud nepustili. To jsem pochopila celkem brzy.

Do zrcadla jsem se dívala málokdy. Já, která jsem trávila hodiny úpravou svého zevnějšku (kdysi), jsem najednou neměla pocit, že se chci dívat na to, co ze mě zůstalo. Možná by mi to mohlo připomenout, jak bláhová jsem kdysi byla. A jak moc mě dokázala změnit jediná noc mého života. Noc, kdy padaly hvězdy...

Tehdy jsem věřila, že se opravdu něco změní. Luděk si totiž vzal jen to, co jsem mu mínila dát. Nepočkal, až to dostane, nedal nám šanci prožít tu chvíli tak, jak jsem o tom snila.

Obral mě nejen o panenství, ale i o sny. Sebral mi všechno: naivitu, nevinnost, víru, hrdost, city, naději. Už nedokážu nikomu věřit. Něco ve mně se navždycky zamklo a pochybuji, že k sobě ještě někdy pustím někoho tak blízko, aby mi mohl ublížit. Tohle mě v sanatoriu naučili, ačkoli zrovna to asi v úmyslu neměli. Skrývat, co si skutečně myslím. Co cítím. Hodí se to v případě, že nedokážete cítit vůbec nic. Můžete se stát mistry v předstírání. Tak jako já.

Došla jsem tak daleko, že se dokážu i zasmát. Zní to jinak než dřív. Cize a s nádechem smutku, ale věřte nebo ne, nikdo ten rozdíl nevidí. Snad jen já. Protože jen já vím, jaká jsem byla dřív – a jaká jsem teď. Ti, co mě tu učí znovu žít, neznají dívku, která zůstala uvězněná v minulosti. Znají jen přízrak, jímž jsem se stala.

Když jsem se naposledy dívala do zrcadla, viděla jsem, co všichni ostatní. Tvář, která zestárla o spoustu let. Oči, v nichž se rozprostírá prázdnota a chlad. Rty, které se skoro nikdy neusmívají. Nepoznávala jsem tu tvář, která mi vracela netečný a ostražitý pohled. Dívka, která se odrážela v zrcadle, jsem přece nemohla být já.

Dřív by mě takové zjištění vyděsilo. Chtěla bych zpátky to, o co mě čas připravil. Ale teď? Teď je mi to jedno. Upnula jsem se k jedinému: Vrátit se domů. Ke svým rozbitým snům a k předstírání.

Že se vlastně nic nestalo...

Ještě se doma nestihla ani pořádně rozkoukat, když ho spatřila poprvé. Táta ji přivezl navečer, den po vysvědčení. Z auta vystoupila ještě dřív, než dojeli ke stájím, a i když to tátu určitě udivilo, na nic se neptal. Rozechvěle za sebou zabouchla dvířka a zůstala stát na cestě. Po chvílce otálení se vůz rozjel ke garážím, ačkoli si všimla, jak si ji otec znepokojeně prohlíží ve zpětném zrcátku. Ocenila, že nic nenamítal, i když se mu zřejmě její nápad nezamlouval.

Ale ona potřebovala samotu – a ticho. Potřebovala to vstřebat. Svůj návrat domů i to, co ji čeká. Musela se

obrnit proti všem zvědavým pohledům, proti otázkám, které nikdo nepoloží, proti dohadům, kterým nedokáže zabránit.

Špína, která na ní ulpěla, ji bude dusit stejně jako před dvěma měsíci. Vlastně se skoro nic nezměnilo. Až na ni.

Pustila se po louce k lesu. Chtěla stáje obejít pod lesem a dojít až k chalupě starého Toma. Tam vždycky nacházela pochopení, ať už provedla cokoli. Věřila, že tohle se nikdy nezmění. Starý Tom je jediný, kdo ji soudit nebude. On a Nina.

Všechny dopisy, které od Niny dostala, uchovávala jako ten nejcennější poklad. Staly se pro ni vším. Biblí, kterou si předčítala každý večer, když nemohla spát. Nadějí, že o všechno nepřišla.

Nina ji neopustí.

Možná ji opustily sny, které mívala. Možná i naděje, že jednou na všechno zapomene a dokáže zase žít jako dřív. Možná ji opustila i víra. A radost ze života. Ale Nina zůstala.

Diana šla ve stínu stromů a pomalu se blížila k osamocené chatě na úpatí kopce. Těsně předtím, než opustila stín stromů, jenž ji chránil před případnými zvědavými pohledy, si ho všimla.

Stál na konci prudkého svahu, kousek za chatou, a ostražitě ji pozoroval. Zastavila se vprostřed kroku a zírala na něj. Věděla, že by se mu neměla dívat do očí, ale nedokázala od něj odtrhnout pohled.

Když se jí zdálo, že napětí v psím těle polevilo, posunula se k němu o krok blíž. Zůstával ve střehu a nespouštěl z ní oči.

„Kde jsi se tu vzal?“ broukla tiše, když si všimla obojku a psí známky.

Neznatelně se posunovala blíž k němu, až stála tak blízko, že by se ho mohla dotknout. Vypadal skoro jako vlk, ohromná šedá hlava se skláněla ke straně, jak si ji prohlížel. Šedá barva srsti se však od temene vlévala do téměř stříbrné záplavy chlupů jako zajímavý přírodní melír. Jen vpředu měl skoro neporušenou bílou náprsenku. Ještě nikdy takového psa neviděla, ne tady v okolí.

„Čí jsi?“ zajímalo ji, když ho opatrně obcházela a snažila se vypátrat, komu to nádherné zvíře patří. Rozhlédla se po lese, ale v dohledu nespátřila nikoho, kdo by psa postrádal.

Nejspíš by se měla ihned otočit a zmizet, ale nedokázala to. Pes očichal dlaň, kterou mu nabídla, a pak zvedl čumák a zadíval se na ni. V jeho očích našla kousek sebe. Něco, co vůbec najít nechtěla. Něco, na co by ráda zapoměla...

Zbrkle se odvrátila a rozběhla se lesem pryč. Minula chatu starého Toma a zaslechla, jak na ni někdo volá. Ale bez ohlednutí vběhla do lesa a zamířila vzhůru do kopce. Už po pár metrech cítila, jak ji zmáhá únava. Její tělo odvyklo pohybu a svaly neměly potřebnou sílu, aby takové tempo vydržela. Zastavila se kus nad rančem, předklonila se a lapala po dechu. Kdyby běžela ještě dál, brzy by se dostala k rozcestí dvou lesních pěšin – jedna vedla vzhůru a ta druhá...

... k altánu. Přes tvář jí přelétl stín. Nedokáže zapomenout, nedokáže to vymazat z paměti. A i když předstírala, že na to nemyslí, stejně na to všude narážela. V očích táty,

když ji dnes v sanatoriu vyzvedával. Ve svých vlastních očích při pohledu do zrcadla. V očích toho psa...

Náhle měla dojem, že cítí čísi přítomnost v dosud tichém lese. Polekaně se otočila a ztuhla uprostřed pohybu. Zase tam stál.

Dívali se na sebe – pes a dívka. Mlčky a s pochopením.

„Ty mi rozumíš, vid’?“ zašeptala. Vyhaslýma očima si ho prohlížela. Komu utekl?

S vyplazeným jazykem jí mlčky naslouchal. Sesunula se k zemi a položila si tvář na zkřížené ruce, opřené o kolena. Pes chvíli vyčkával, ale pak si také dřep. Diana zavřela oči. Kdyby se tak před myšlenkami dalo utéct. Ale ona by teď nejspíš neutekla před ničím.

Zhubla, a i když se snažila jíst, většinu jídla stejně později vyzvracela. Neustále se jí zvedal žaludek – a s tím doktoři prostě nic nesvedli. Ocenili snahu, protože tu jí nikdo nemohl upřít. Snažila se. Tak moc se snažila, ale její snaha jaksi nikam nevedla.

„Kdybys jen věděl,“ vzdychla do ticha, které je obklopovalo, a oči zase otevřela. Pozvedl čenich. Skoro to vypadalo, že ví, co mu říká...

Netušila, jak to bude těžké. Vracet se někam, kde nic a nikoho nepoznává. Táta kolem ní obcházel, jako by se jí bál. Většinou mlčel, ale jejímu pohledu se nevyhýbal. Alespoň to. Máma se jí do očí podívat nedokázala.

Měli dva měsíce na to, aby se s tím vším nějak srovnali – stejně jako ona. Zdálo se však, že ani jeden z nich neuměl ten most překlenout. Všichni uvízli v okamžiku, kdy se jejich svět změnil v jakési nekonečno bolesti a smutku. Táta jí oznámil, že si za ni ve stájích našel náhradu. Měla

před sebou dva měsíce prázdnin – skutečných prázdnin. Takových, jaké nikdy za celé své dětství nepoznala, protože na ranči volno nikdy netrvalo déle než jeden, dva dny. Ale místo, aby ji to potěšilo, přišla jen nová vlna bolesti. Už s ní nepočítá.

Ke koním neměla tak blízký vztah jako Michael a Nina. Ale milovala je. I tu nekonečnou dřinu, jakou práce s nimi obnášela. Kdysi využila každé chvíle, kdy se mohla ztratit, ale teď... Teď prostě netušila, co s tím časem, který měla před sebou, má dělat. Musela dohnat zameškanou látku a připravit se na zkoušky, aby mohla v září nastoupit do druhého ročníku, jenže... Chtěla to? Chtěla se vrátit mezi všechny ty zvědavé tváře, mezi ty, kteří ji dřív obdivovali – a teď jí nejspíš pohrdají?

Natolik se ponořila do svých myšlenek, že úplně zapomněla na psa. Vzhlédla, když se jeho studený čumák dotkl její tváře. Vylekaně se napřímila. Stál tak blízko u ní, až z něj šel skoro strach. Zdálo se jí, že ji mlčky vyzývá, aby vstala a vrátila se domů. Dívala se na něj a pak pomalu natáhla ruku s úmyslem zajet do hebké psí srsti. Pes však prudce ustoupil a zaujal opět ostražitý postoj. Nechala dlaň klesnout.

Věděla, že by se měla vrátit, že ji táta už určitě hledá a lituje, že ji nechal odejít. Ale nedokázala se přinutit k tomu, aby se zvedla a vydala se zpátky. Aby čelila realitě, která zůstala stejně krutá jako před dvěma měsíci, a stejně beznadějná.

To, co ji těšilo dřív, se kamsi vytratilo. Neuměla v sobě znovu oživit holku, která vstávala z postele s radostí a vrhala se vstříc každému dni s nenapodobitelným

optimismem. Ta holka prostě tehdy v noci přestala existovat. Nikdy ji nedokáže znovu přivést zpátky.

„Co tady děláš?“

Lekla se tak moc, že jí zuby bolestivě cvakly o sebe, jak trhla hlavou a snažila se zaostřit na postavu, která se zjevila přímo před ní. Stál tam a díval se na ni s nedůvěrou a pochybnostmi. Kluk, kterého nikdy v životě neviděla.

„Co ty tady děláš? Já jsem tady doma,“ prohlásila a snažila se skrýt, jak moc ji vyděsil. To už se jí pomalu do srdce vracel klid, o který ji tak nečekaně připravil. Měla by mít asi strach, ale ten v ní umřel společně s nevinností. Proto se na něj teď dívala spíš s mírnou zvědavostí, i když se nad ní tyčil jako hora. Musel měřit hodně přes 190 cm. Do dvou metrů mu moc nechybělo.

Pobaveně se rozhlédl kolem sebe. „Doma? Tady? O tom opravdu dost pochybuju.“

„Je mi úplně jedno, co si myslíš,“ ujistila ho. „To je tvůj pes?“

Pes nyní stál vedle něj a radostně vrtěl ocasem. „Je to ona,“ opravil ji.

Odmlčel se a nespouštěl z ní oči. Neviděla, jakou mají barvu, protože měl slunce za zády a na tvář mu padal stín, ale zdály se jí nebezpečně hluboké a chladné. Odsuzující. Věděl, koho má před sebou? Znal ji?

Trpkost, kterou cítila, se jí odrazila ve tváři. Pohlédla na zvíře stojící u jeho boku.

„Jak se jmenuje?“

„Isabela,“ řekl a pohládl fenu po hlavě. Pak se znovu podíval na dívku před sebou. „Neodpověděla jsi mi. Co tady děláš?“

Znechuceně se zvedla ze země a oprášila si zadek od hlíny a jehličí. I když byla na dívku dost vysoká, přesto ji o hodně převyšoval. Zadávala se mu do tváře, protože se snažila zjistit, jestli už ho někdy zahlédla. Ale ani tentokrát jí jeho tvář nepřípadala známá. Odhadovala, že je mnohem starší, než si původně myslela. Tvář měl staženou do přísné a nepřístupné masky, oči ani na chvíli neodtrhl z její tváře. Byly modré. S modrýma očima byly vždycky jen potíže – to věděla víc než jistě. Měla hned dva bratry s takovýma očima.

Vlasy měl hnědé, místy prosvětlené, ale spíš vyšisované od slunce, a rozčuchané. Měl je delší, rovné a sčesané na pěšinku k levé straně. Jako by tušil, na co myslí, prohrábl si je pravou rukou a podrbal se vzadu na hlavě.

„Tys mi také neodpověděl,“ opáčila lhostejně.

Založil si ruce na hrudi. „Nemáš strach?“ zeptal se náhle a povytáhl obočí. „Sama? V lese?“

To ji skoro rozesmálo. „Myslíš, že bych se měla bát?“ zeptala se pobaveně.

„Vím to,“ ujistil ji chladně. Zdálo se, že ho něčím naštvávala, ale nezáleželo jí na tom.

„A čeho?“

Postoupil o krok blíž. „Třeba mě,“ nadhodil.

Kdyby tak věděl...

Ušklíbla se. Neměla strach z věcí, které by se jí mohly přihodit. Měla strach z těch, co už se přihodily...

„Co by se mi asi tak mohlo stát?“

Vysmívala se mu a on to poznal. „Nevíš?“

Tvář jí zastřela bolest, kterou nestihla skrýt. Věděla moc dobře, co by se jí mohlo stát – co se jí opravdu stalo.

Vzápětí se stáhla do své ulity, ve které přebývala poslední dva měsíce.

„Nemůžeš ublížit někomu, kdo už nic necítí,“ utrousila nepřátelsky. „Víš houby o tom, co by se mi mohlo stát.“

Když ho mījela, aby se vrátila zpátky na ranč, chytil ji za paži. „Myslíš?“ zeptal se sšíravě a přitáhl si ji blíž. „Opravdu tomu věříš?“

Trhla sebou, aby se mu vyškubla, ale držel ji pevně. Strach neměla, spíš vztek, protože chtěla odejít a on jí v tom bránil.

Díval se jí tvrdě do tváře. „Já vím, kdo jsi,“ oznámil do rozpačitého ticha. Když ulekaně zvedla oči, aby v těch jeho spatřila odsouzení, usmál se.

„Jsi ta holka, kterou dole na ranči všichni hledají,“ dodal.

Teprve teď se doopravdy lekla. Táta... Věřil jí – a ona ho zase zklamala...

Strčila do něj volnou dlaní a snažila se mu znovu vyškubnout, ale on si ji přitáhl blíž k sobě a v jeho očích spatřila tichý smích. Zmateně přistála na jeho hrudi a marně se snažila od něj odtáhnout.

Nechápavě se na něj podívala. „Co to vyvádíš?“

„Snažím se tě vyděsit,“ přiznal nestoudně. „Už máš strach?“

Koutky jí cukly netrpělivostí. „Ne,“ řekla. „A teď mě pusť. Musím domů.“

Pustil ji. Ale jen proto, aby ji mohl obejmout kolem pasu oběma rukama a přitisknout k sobě. Cítila, jak jí buší srdce, a on to musel cítit také. Předstírala klid, ale klidná nebyla. Teď už ne.

Shýbl se a dechem se jí otřel o tvář. „Nejspíš by ses měla začít opravdu bát...“

Možná šlo o způsob, jakým se na ni díval, nebo o to, co řekl. Najednou cítila zvláštní klid. „Ty mi nemůžeš ublížit,“ ujistila ho. „Někdo to už udělal za tebe.“

Pátravě se jí zahleděl do tváře. „Myslíš, že podruhé tě to bolet nebude?“

Zaklonila hlavu a teď to byla ona, kdo si ho se zaujetím prohlížela. „Víš to,“ konstatovala. „Víš, kdo jsem – i to, co se mi stalo.“

Nezapíral. Rty mu zkřivil úsměv, který úsměvem nebyl. „Jo. Něco jsem zaslechl.“

Svět se jí znovu rozpadl pod rukama. Už se to stalo tolikrát, že by jí to nemělo překvapovat – a bolet. Ale vždycky to bolelo stejně a vždycky jí to znovu zaskočilo.

Dokázala v sobě zmobilizovat všechno, co jí ještě zůstalo. „Takže mě můžeš pustit, nezabírá to. Nemám strach.“

Oprostila se od všech emocí. Necítila nic. Prostě vůbec, vůbec nic.

„Ty se budeš bát,“ ujistil ji chladně a tentokrát pochopila, že to myslí vážně.

Nejspíš by strach opravdu dostala, kdyby na to měla čas. Jenže než jí v hlavě stihla doznít jeho slova, podkopala jí nohy a ona se skácela na zem. Neměla pocit, že to bolelo, ale přece jen jí pád na okamžik vyrazil dech.

Nebo přestala dýchat proto, že si konečně uvědomila, že s ní nehrál žádnou hru?

Nedokázala pochopit, jak se to mohlo stát. Nebyla doma ještě ani hodinu a je to zpátky. Všechny děsy, které se dva měsíce pokoušela zahnat co nejhlouběji do svého

podvědomí. Všechna bolest, která ji po nocích zažíva pohřbívala. A všechny vzpomínky...

Jenže tentokrát si to bude pamatovat.

Teď není omámená drogou. Ví, co ji čeká. Nebo to alespoň tuší.

Než se tím vším stihla probrat, tiskl ji k zemi, její ruce pevně svíral ve svých, a skláněl se k ní s úmyslem ji políbit.

„Jsi cvok,“ vydechla těsně předtím, než se jeho ústa dotkla těch jejích, vyděšeně roztřesených. Jo, teď už strach měla...

Ale bylo pozdě.

Hrál si s ní, a ona ho podcenila. Líbal ji drsně, drtil její ústa tvrdostí těch svých, dobýval se dovnitř, nedával jí žádnou šanci k výkřiku. Snažila se mu vyšklubnout, ale bylo to jako shazovat ze sebe mamuta.

Nevšimla si, kdy pustil její ruce, ani kdy se ty jeho přesunuly na její ramena. Dokázala vnímat jen tlak jeho úst na svých a hrůzu, která se prodrala skrz otupění, jež si poslední dva měsíce kolem sebe budovala...

V očích se jí rozprostřela prázdnota, byly hluboké a rozšířené. Roztřásla se. Slzy jí zvolna stékaly po tváři. Zpočátku si ani neuvědomila, že ji přestal líbat. Její hlava se nějak ocitla v jeho klíně, ale ona netušila, kdy se to stalo. Když se nad ni sklonil, spatřila jeho starostlivé oči. A pak ucítla, jak jí jemně stírá slzy z tváře.

„Nebřeč,“ řekl drsně. „Nikdo ti neublíží.“

Nevěřila mu.

Pořád se chvěla jako osika. Vytáhl ji do sedu a objal ji. „Chtěl jsem tě vystrašit a nejspíš jsem to přehnal,“ připustil. „Promiň mi to.“

Tiskl ji k sobě, ale ona si konečně uvědomila ten rozdíl. Snažil se ji uklidnit, snažil se, aby pochopila, že je v bezpečí. A ona se kupodivu v bezpečí opravdu cítila. Osušila si zbývající slzy z tváře a zastyděla se, protože tohle neustála. Měla za to, že je na všechno připravená, ale právě zjistila, jak moc se mýlila. Na tohle připravená nikdy nebude.

Jestli ji chtěl donutit, aby si to uvědomila, tak se mu to povedlo.

Možná se ještě dnes odpoledne domnívala, že jí na životě už nezáleží. Že jí nezáleží na ničem z toho, na čem jí dřív záleželo. Ale před chvílí zjistila, že to není pravda.

„Už víš, proč by ses měla v lese sama bát?“ zeptal se po chvíli tiše.

„To jsem věděla vždycky,“ pronesla skřehotavě. „Jenže někdy číhá nebezpečí tam, kde ho nečekáš. Kde by tě nikdy nenapadlo, že číhat bude.“

„Právě proto by ses měla bát,“ prohlásil.

„Čeho? Tebe?“

„Mě. Sebe,“ pokrčil ramenem a uvolnil objetí. Pocítila podivný závan prázdnoty. „Všeho, co tě může překvapit.“

„Proč?“

Ve skutečnosti se ptala, jestli na tom ještě vůbec záleží. Když je něco nenapravitelně poškozené, už nikdy to přece nemůže fungovat jako dřív.

„Vždycky se najde důvod,“ řekl. „Vždycky je něco, co ještě můžeš ztratit. Něco, co ti někdo může vzít.“

„Takže jsi prostě chtěl...“

Seděli teď vedle sebe. Sklouzla z jeho klína, protože měla náhle pocit, že tam už déle nevydrží. Jako by ji cosi nutilo utéct. Sklonil hlavu a pak se na ni pevně zadíval.

„Chtěl jsem, abys pochopila, že by ti nemělo být jedno, co se může stát.“

Viděl tam, kam ona se už dlouho nepodívala? Poznal, že si připadala víc mrtvá než živá?

„Ale proč? Proč by ti na tom mělo záležet?“ zeptala se, zaskočená tím, jak se něco v jejím srdci uvolnilo a prasklo. „Proč by na tom vůbec někomu mělo ještě záležet? Už nikdy nebudu stejná. Už to nikdy nebudu já. A ty mě navíc ani neznáš.“

„Možná neznám, možná znám,“ usmál se. „Ale záležet by na tom mělo. Především tobě, Diano...“

Už se vůbec ničemu nedivila. Cítila, jak obruč, která svírala její srdce, pomalu praská. Bolelo to. Proč to vždycky tak bolí, když se člověk podívá do svého vlastního svědomí?

Pomohl jí postavit se na nohy. „Isabela tě doprovodí.“

Chtěla namítnout, že ten kousek sebehne bez doprovodu. Ale stačil jediný pohled do jeho nepřístupné tváře, aby svou námitku spolkla. Vytrhla se z jeho sevření a zamířila na pěšinku vedoucí k ranči. Fena šla v jejích stopách. Diana se neohlížela, ale cítila její přítomnost a slyšela měkké našlapování psích tlap v jehličí.

Došla až k místu, kde les ustoupil vykácenému pahlouku a kde stála první z mnoha dřevěných chat, aniž by se jedinkrát ohlédla. Nechtěla vidět jeho tvář. Nechtěla vidět ty oči. Chtěla na to podivné setkání v lese zapomenout.

Chtěla zapomenout na něj...

A na to, co v ní probudil. Na touhu nevzdávat to. Dát ještě životu šanci. A sobě také.

U chaty starého Toma se zastavila a pohlédla na Isabelu. Ale ta už se obrátila a vracela se zpátky stejnou cestou, jakou společně přišly.

„Belo!“ křikla za fenou a ta se kupodivu otočila a s vyplazeným jazykem se na ni krátce zahleděla.

„Děkuju,“ zašeptala Diana a pousmála se.

Pak zamířila z kopce dolů k penzionu.

První, na koho narazila téměř vzápětí, byl samozřejmě táta. Tvářil se zachmuřeně, ale tvář se mu rozjasnila, když ji spatřil.

„Diano!“ křikl a v první chvíli se k ní chtěl rozběhnout, ale v půlce kroku se zarazil a ustrnul na místě. Už to tu bylo zase. Už zase váhal, protože netušil, jak se k ní má vlastně teď chovat. Tohle ale patřilo k věcem, které jí vadily ze všeho nejvíc. Jeho pocit, že se k ní teď musí chovat jinak.

Jako by už nebyla tou dcerou, kterou ještě nedávno měl.

Jak se má k čertu vrátit do svého života, když pořád zakopává o náznaky, že ten život navždy skončil? Jak se má zase stát tou stejnou holkou, když jí každý dává najevo, že taková už není?

Zhluboka se nadechla a vydala se k němu. Rty měla pevně sevřené a mračila se. Zlobila se na něj i na sebe. Na všechny, kteří místo aby jí to usnadňovali, dělali to ještě těžší, než už to měla.

Nerozhodně se jí vydal naproti. „Všude jsem tě hledal,“ vydechl, když došel k ní. Dřív by prostě zařval a okamžitě chtěl vědět, kde se courala. Teď jen vyčkával.

Všichni se jí bojí.

„Chtěla jsem se projít,“ vysvětlila. „Šla jsem dál, než jsem původně měla v úmyslu. Mrzí mě, že jsi o mě měl strach.“

Sice to neřekl, ale tušila to. Obavy se mu odrážely ve tváři a ani se je nepokusil setřít.

„Neměla bys chodit do lesa sama,“ namítl, ale viděla, že by nejradši vzal ta slova zpět. Nechtěně připomněl něco, o čem se v téhle rodině nemluvilo.

„To, z čeho bych měla mít strach, už se stalo,“ sekla do živého. „Přestaň mě pořád hlídat. Myslíš, že udělám stejnou hloupost znovu?“

Sotva to dořekla, uvědomila si, že už tu hloupost vlastně udělala. Tam nahoře v lese, být to někdo jiný, mohla znovu zažít svou nejhorší noční můru. Nemá dost sil, aby se ubránila. A do dnešního dne v sobě neměla ani dost odhodlání to udělat.

Protože jí na tom, co by se mohlo stát, přestalo záležet.

Ale teď... Teď to odhodlání v sobě má. Už nikomu nedovolí, aby jí ublížil.

To, co nedokázali doktoři v sanatoriu ani její rodiče, dokázal ten kluk v lese. Otevřel jí oči. Bylo hloupé nechat osud, aby s ní tak mával. Aby se mu tak poddala.

Copak by se takhle dřív chovala?

Nemůže už být stejnou dívkou jako dřív, ale může se stát někým jiným. Někým, kdo neprohrává. Někým, kdo bojuje. A kdo v sobě ještě dokáže vzkřísit naději.

Usmála se. Jejího tátu to udivilo stejně jako lesk v jejích očích. V těch očích se rozprostírala prázdnota od té chvíle, co se před dvěma měsíci probudila v nemocnici

a zjistila, že jí Luděk všechno vzal. Že jí nezůstalo vůbec nic – ani jméno. Protože holka, která tu zůstala, se stala někým, koho nikdo nepoznával.

„Už nikomu nedovolím, aby mi ublížil,“ ujistila ho. „Nemusíš se bát.“

Teprve v té chvíli z něj spadlo napětí, jež ho obestíralo od okamžiku, kdy ji přijel vyzvednout ze sanatoria.

Přistoupil k ní a objal ji kolem ramen. „Nina se tě už nemůže dočkat,“ oznámil a vedl ji směrem k osamělému domku poblíž stájí. „Slíbil jsem Zdeně, že přijdeme na večeri.“

Diana se do něj zavěsila, ale pak se udiveně zastavila. „A co máma?“

Cítila, jak ztuhl, ale vzápětí se zase pokusil uvolnit a tvářit se neutrálně.

„Vrátí se později.“

Nebo vůbec, pomyslela si. Máma se z jejich životů nenápadně vytrácela už poměrně dlouho – jen to předtím nějak neviděli. Teď už nemělo smysl si něco namlouvat. Necítila se na ranči šťastná a utíkala z toho místa, kdykoli se jí naskytla příležitost. Víc než jindy si Diana uvědomovala, jak ji tohle zjištění bolí.

„Proč si s ní nepromluvíš?“ zeptala se tiše.

Ale uzavřel se do sebe a ona pochopila, že tohle je zase tátova Achillova pata. Ještě nedozrál k tomu, aby na tohle citlivé místo někoho pustil. Zejména ji. Co se mezi rodiči seběhlo, netušil nikdo. Máma se prostě vracela čím dál později a Diana se obávala, že jednoho dne se nevrátí vůbec.

Copak si to táta neuvědomuje? Proč se nepokusí tomu zabránit?

Došli k domku, kde žila tátova sestra Zdena s Ninou. Dívkou, kterou tu před třinácti lety nechala její biologická máma, protože se o ni už nedokázala postarat. Celé ty roky nikdo netušil, kam zmizela – ani kdo to byl. Až nedávno její tajemství odhalil Alex. Ninin otec.

I Nina se musela poprat se svými démony. Musela si uvědomit, na čem v životě nejvíc záleží. Někdy to nejsou vzpomínky, které si leckdy uzpůsobíme tak, aby nám vyhovovaly. Jsou to většinou lidé, kteří s námi žijí.

Diana vešla do domu a nemohla se dočkat, až svou nejlepší kamarádku zase uvidí. Nina právě sbíhala ze schodů, rozcuchaná a uzardělá. Za ní pomalu scházel dolů i Michael.

„Nino!“

Vrhly se k sobě jako by se neviděly celá léta, a ne pouhé dva měsíce. Nina ji pevně sevřela a tiskla ji tak, jako by ji už nikdy nechtěla pustit.

„Stýskalo se mi,“ šeptala pořád dokola.

„Mně víc,“ polkla Diana. „A už mě pusť, ty blázne.“

Ale trvalo ještě pár okamžiků, než ji Nina poslechla. Smály se a plakaly a ani netušily, že to dělají. Dianin otec se vytratil do kuchyně za svou sestrou a Michael postával rozpačitě opodál a sledoval je.

Potom, když ji Nina pustila, skončila Diana v jeho drtivém objetí. „Kde ses tak dlouho toulala?“ houkl naoko nahněvaně. „Umíš si představit, jak byla nesnesitelná?“

Nina ho dloubla do žeber. „Jako kdo? Já?“

Michael pustil Dianu a schoval se za její záda, přičemž se přidržoval jejich ramen a uhýbal rozlíčené Nině.

„Jasně, že ty. Kdo jiný?“

Smál se jejímu dotčenému výrazu. Nakonec se usmála i Nina. „No jo, asi má pravdu,“ připustila. „Chyběla jsi mi. Ani nevíš, jak moc.“

„Tuším to,“ mrkla na ni Diana. „Protože jsem to cítila stejně.“

Diana se vydala po schodech nahoru a Nina poskakovala vedle ní. Michael se za nimi díval, ale zůstal dole. Tušil, že jim chvíle o samotě přijde vhod. I když i jemu se po sestře stýskalo, věděl, že teď potřebuje něco jiného. Potřebuje Ninu. A to, co spolu sdílely od první chvíle, kdy se před třinácti lety seznámily. To neopakovatelné kouzlo přátelství, jež je k sobě navždy svázalo a které s léty ještě zesílilo.

Ty dvě za sebou zavřely dveře od pokoje. Nina si teprve pak uvědomila, že Michael zůstal dole. Zamířila k posteli a znejistěla. Postel vypadala přesně tak, jak by vypadat neměla. Deky se válela dílem na zemi, protože chvíli před tím, než Diana přišla, se na posteli s Michaellem z legrace pošfuchovali. Její tvář znachověla vzpomínkou na to, k čemu se zatím přiblížili pouze ve svých představách.

Michael se ještě neodvážil překonat neviditelné zábrany, které mezi nimi zůstaly z dob, kdy byli dětmi. Sem tam se k té hranici už přiblížil, ale nikdy za ni nešel. A ona cítila někdy zklamání a jindy úlevu, protože netušila, co má očekávat a zároveň se toho bála. Bála se, že se tím krokem mezi nimi všechno změní a že o něj svým způsobem přijde. Tak jako přišla o přítele, jímž kdysi byl. Teď sice byl víc než to, ale jí přesto občas chyběly chvíle, kdy se mezi nimi ještě nic nezměnilo.

Otočila se k Dianě. „Posaď se,“ vyzvala ji rozpačitě. „Kam chceš...“

Diana mrkla na postel a rázem věděla, co se Nině honí hlavou. Došla k posteli a pobaveně si prohlížela zmu-
chlané prostěradlo a rozházené polštáře.

„Nenajdu tu žádné mrtvé děti?“ zeptala se z legrace, protože tušila, že tak daleko to mezi jejím bratrem a Ni-
nou ještě nedošlo. To by se jí Nina jistě svěřila. O tom nepochybovala.

Nina zrudla ještě víc. „Blázníš?“ ohradila se prudce. „Jen jsme trošku blbli...“

Diana se posadila a plácla do polštáře. „Někdy to úplně stačí,“ podotkla.

Nina se od ní odvrátila. Dnes odpoledne k tomu měli už blízko. Cítila to. Cítila Michaelovo vzrušení i to, že na maličkou chvíli zapomněl hlídat své ruce a vjel jí v ne-
střeženém okamžiku pod tričko. Ona ho však nezastavila.

Gabriela kdysi zastavila, ale jeho ne. Protože ho zastavit nechtěla. Přála si, aby dělal všechno to, o čem dosud jen četla nebo o tom slyšela od spolužaček a kamarádek. To, o čem tajně snila od té chvíle, kdy si uvědomila, co k němu cítí.

A čeho se zároveň i obávala. Nebylo jednoduché ně-
koho milovat. Prala se v ní zodpovědnost s city a hla-
vou, občas tak prázdnou, že měla potíže najít tam rozum a nenechat to zajít tak daleko, aby toho nakonec oba litovali.

„Ani nevíš, jak je to pro mě těžké,“ přiznala a sedla si vedle Diany. „Chci to a zároveň z toho mám strach. Bojím se, že se všechno změní. I toho, že se nezmění nic. Že už to nikdy nepůjde vrátit zpátky. A že tím třeba všechno úplně zkažíme.“

Diana se stáhla o kousek víc do své ulity, kam utíkala před tvrdou realitou, jíž musela čelit. Tohle slyšet nechtěla. Ona přece víc než kdo jiný věděla, že nic se nedá vrátit zpátky.

„Ale chceš to?“ ujistila se po chvíli ticha, kdy sbírala síly, aby z jejího hlasu Nina neslyšela bolest, před kterou nikdy nemohla utéct dost daleko.

Nina se zachmuřila. „Ano i ne. Bojím se. A zároveň nedokážu myslet na nic jiného. Jsem praštěná, vid’?“

Diana se usmála. Navzdory vši té bolesti, co ji opět dostihla, v sobě sebrala dost sil k úsměvu. Nepatřil k těm falešným, kterými obdarovávala lékaře v sanatoriu, ani k těm soucitným, s jakými se dívala na své rozpačité rodiče. Tenhle úsměv patřil k těm opravdovým. Zjistila, že usmívat se od srdce zatím dokáže jen v přítomnosti Niny.

„Ne, jen zamilovaná,“ prohlásila s pochopením. „Je docela normální cítit se jako blázen. Protože tak to má být.“

Jak to věděla, to neuměla vysvětlit. Protože ona nikdy doopravdy zamilovaná nebyla. Chodila s tolika kluky, že si už leckdy ani nevybavovala jejich tváře nebo jména, ale láska v těch vztazích chyběla. Tu jí nikdo neuměl dát.

Až Luděk...

Tehdy si myslela, že se doopravdy zamilovala. Zrovna do něj...

Nejspíš právě proto se s tím nedokáže vyrovnat. Proto to pořád bolí a ta rána v ní hnisá jako trn vražený přímo do srdce, který nikdo nemůže vytáhnout, protože kdyby to udělal, zabilo by ji to.

Cítila se hloupě, že mu věřila. Jemu chtěla dát to, co všem předtím tak krutě upírala. Svou lásku i své srdce,

všechny svoje sny. Myslela si, že konečně našla toho, koho tak dlouho hledala. Jenže on se jí vysmál a všechny její sny rozdupal.

V jejím srdci zůstaly praskliny, které už nikdo nedokáže slepit. Netušila, co od života očekává, ale věděla, co nechce. Už nikdy se nechce do nikoho zamilovat.

Přesto měla radost z toho, že Nina zamilovaná je. A že to s ní tak mává. Člověk se musel usmívat, když ty dva viděl pohromadě.

„A ty?“ zeptala se Nina. „Jak ti je?“

„Bídně,“ přiznala Diana bez váhání. Nině mohla přiznat i to, co sobě přiznat odmítala.

„Jako bych se vracela někam, odkud jsem odešla před sto lety. Táta se snaží tak moc, až to bolí. A máma se rozhodla přede mnou utéct někam hodně daleko. Už nejsem její dokonalá holčička. Jsem někdo, koho nepoznává a koho se bojí.“

Nina pevně stiskla její dlaň ve své. „Tvoje máma se přede všemi uzavřela. S nikým se nebaví. Nejspíš obviňuje úplně všechny z toho, co se ti stalo...“

Diana se zachvěla. To ona šla tehdy v noci s Luďkem tajně do altánu. Ona je zodpovědná za to, co se pak stalo. Jen ona.

„Nemá právo se takhle chovat. Nemůžeš za to. Nikdo z vás.“

„Věděla jsem, že je to grázl, Di... A nezabránila jsem ti v tom, aby ses s ním scházela. Mohla jsem to udělat, ale neudělala jsem to. Protože jsem měla jiné starosti. Tvůj brácha mi pletl hlavu a já jsem nedokázala myslet na nic jiného než na něj...“

Nina si vzdychla a ten povzdech Dianě trhal srdce. Podívala se na ni.

„Takhle bychom se tu mohly dohadovat do rána,“ prohlásila pevně. „Nemůžeš za to ani ty, ani nikdo další. Pokud někdo, tak já. Měla jsem tě poslechnout. Teď už je pozdě nad tím přemýšlet. Protože se to nedá změnit.“ Odmlčela se a sklopila oči. Nina ji ustaraně pozorovala.

„Takže ty a Michael,“ změnila Diana nečekaně téma. „Asi jsem tušila, že si nakonec vybereš jeho.“

Nina se usmála. „Vidíš, a já to donedávna netušila. Myslela jsem si, že miluju Gabriela. Dokázal mi slušně zamotat hlavu. Někdy jsem ho skoro nenáviděla za to, že to udělal a všechno zkomplikoval. Ale teď jsem mu vděčná. Nikdy bych nepřišla na to, koho ve skutečnosti miluju. Koho miluju už celá léta...“

„Já myslím, že bys na to časem přišla i bez Gabriela,“ podotkla Diana. „Ale teď povídej, co Alex? Jak spolu vycházíte?“

Nina se zachmuřila. „Někdy to ujde, ale někdy... Někdy je to těžké, protože zapomíná, že otcem se nikdo nestává ze dne na den. Má dojem, že mi může do všeho mluvit. A to se mi nelíbí. To právo by měla mít Zdena, ale on ji kousek po kousku vytlačuje z mého života a nejspíš si to vůbec neuvědomuje.“

Oči jí zesmutněly. „Nechci o ni přijít. Nemůže mi přece vzít jedinou mámu, kterou jsem kdy měla.“

„Když mu to nedovolíš, tak se to nestane,“ ujistila ji Diana.

„Bojím se, že se mě odtud stejně pokusí odvézt,“ přiznala Nina tiše. „Sice slíbil, že to neudělá, ale... Až bude

mít v ruce papír, že je opravdu můj táta, bojím se, že zapomene na všechny sliby, které mi dal. Které dal nám oběma.“

„Zbývají mu jen dva roky, aby to dokázal. Pak už se může rozhodnout ty, jestli s ním chceš odjet, nebo ne,“ připomněla jí Diana.

„Doufá, že soud proběhne brzy. Má v ruce všechny triumfy, na rozdíl od nás...“

„Jestli tě má rád, tak to neudělá,“ namítla Diana, protože viděla, že Nina má skutečně strach. A ztrácí naději. Doufala v zázrak, ale ten se kamsi vytrácel pod tíhou vědomí, že Alex dosáhne svého. Dostane ji do své péče a pak už mu v cestě nebude stát vůbec nic.

Zespona k nim dolehly hlasy a pak i kroky, které se blížily k pokoji. Michael ťukl zlehka na dveře a nakoukl dovnitř. „Večeře je na stole,“ oznámil a vešel dovnitř. Zůstal ale stát ve dveřích, opřený o rám, se založenýma rukama.

„Na co čekáš?“ divila se Nina.

„Na zázrak?“ opáčil s úsměvem.

„Ten už se stal,“ ujistila ho a usmívala se na něj stejně jako on na ni. „Zamiloval ses do mě. Myslíš, že zázraky se dějou na počkání?“

„Nemyslím,“ řekl. „Já to vím.“

Diana se zvedla z postele a vydala se k bratrovi. „Tady někomu změkl mozek,“ utrousila, když ho míjela.

Nina vybuchla smíchy.

Michael se zamračil. „Myslela tebe,“ upozornil smějící se Ninu.

„Ne, myslela tebe,“ opáčila Nina pobaveně.

Diana vyšla na chodbu a tam se na ně ohlédla. „Myslela jsem vás oba,“ ujistila je a vrtěla hlavou. „Bože, ušetří mě toho,“ dodala, než seběhla ze schodů.

Michael popadl Ninu do náruče, když se kolem něj snažila vyklouznout na chodbu, a přitáhl si ji k sobě. „Je mi jedno, co si myslí,“ zašeptal, a dřív, než si stihla uvědomit, co chce udělat, přitiskl své rty na její.

Chtěla namítnout, že na ně čekají s večerí. Že by je tu mohl načapat Alex nebo strýc. Nebo Zdena.

Ale nedostala se k tomu. Hlavu měla už zase prázdnou a v srdci radost z jeho blízkosti.

Diana zatím vešla do kuchyně a přivítala se se Zdenou, která se jí jako jediná na nic nevyptávala a chovala se jako obvykle.

„Posaď se,“ vyzvala dívku. „A nandej si.“

Diana si sedla vedle otce. „Gabriel nepřijde?“

Dozvěděla se, že dnes měl službu ve stájích právě Gabriel – a ten nový. Ten, který zaujal její místo.

Na jeho jméno se nezeptala. Nechtěla ho znát. Pořád ji vědomí toho, že ji vyšachoval, bolelo. Však ona si cestu do stáji stejně najde. Nenechá se vyhodit ze svého života úplně. Alespoň nějakou část svého já se pokusí zachránit.

„Netuším,“ odpověděl jí táta. „Znáš ho. Nejspíš šel prohánět nějakou sukni dolů do Mlejna. Poslední dobou ho doma téměř nevidám.“

„Tati, nikdy jsi ho doma nevidal,“ upozornila ho. „Protože jsi tam nebyl ani ty.“

Co si pamatovala, trávil otec večery v kanceláři nebo v restauraci, případně jinde, jen ne doma. Možná proto jeho žena utíkala z domova čím dál častěji. Kdo by chtěl čekat v bytě na muže, který žil víc pro práci než pro rodinu?

Chvíli poté vtrhli dovnitř Nina s Michaelem a po nich přišel i Alex. Bylo zvláštní dívat se na něj teď jinýma očima. Když ho viděla naposledy, byl ještě tím, za koho ho všichni považovali: novým vedoucím stájí. Pak se téměř přes noc změnil v muže, který měl v plánu odtud Ninu odvézt a který o sobě tvrdil, že je její táta.

Diana se dívala kolem sebe a přemýšlela nad tím, proč nikoho neumí vidět stejně jako dřív. Proč má pocit, že sem vlastně vůbec nepatří. Dívala se na jídlo ve svém talíři a věděla, že nedokáže sníst ani jediné sousto. Že nemá smysl se o to ani snažit.

Zavřela oči. Musí přece jíst. Ale jak to má zvládnout, když to prostě nejde?

Odstrčila talíř, až zacinkal o sklenici, která stála uprostřed stolu. „Promiň, tati. Nemám hlad.“

Chtěl něco namítnout, ale vstala od stolu tak prudce, že na ni jen zíral s otevřenou pusou.

„Kam jdeš?“

Podívala se na Ninu, která na ní visela očima, a v nich Diana spatřila obavy.

„Domů,“ křečovitě se na všechny tváře u stolu usmála. „Kam bych asi tak šla? Jsem unavená...“

A pak prostě odešla.

Nikdo se ji nepokusil zastavit. Možná že ani nedýchali, dokud místnost neopustila. Ona se nadechla až před domem.

Tak, to by bylo. Opět dokázala, že je nevyrovnaná, sobecká mrcha. Zahlédla bolest, která prokmitla tátovým obličejem dřív, než ji stačil potlačit. Ublížila mu, a přitom to neměla v úmyslu. Ale najednou tam prostě nemohla zůstat. Musela pryč.

Scházela pomalu z kopce dolů a mířila k penzionu. V žádném z oken jejich bytu se nesvítilo. Zatím se ještě nesetmělo úplně, ale šero už zvolna dosedalo mezi kopce. Doma na ni nikdo nečeká. Gabriel nejspíš zapomněl, že se dnes měla vrátit, a máma...

Máma raději utekla pryč, aby se na ni nemusela dívat. Diana přestala být tou vysněnou holčičkou, na jakou jsou rodiče pyšní. Stala se někým, o kom se příliš nemluví. Stínem té tehdejší holky. Bolestí, která nikdy nepřebolí.

Ačkoli jí vědomí toho, že se jí máma vyhýbá, rvalo duši na kusy, rozhodla se nedat to najevo. Prošla recepcí s kamenným výrazem a neuhnula očima, když recepční, která právě s někým telefonovala, vyjeveně umlkla uprostřed slova. Na tohle si prostě musí zvyknout.

Na palčivé pohledy těch, kteří se domnívají, že ví všechno. A přitom vlastně nikdo neví nic.

Musela se usmát, i když jí ten úsměv zkřivil tvář. Vždyť ani ona sama neví víc, než vyplynulo z výslechů Luďka a z lékařského vyšetření.

Pocit studu jí oslabil vůli nenechat se zlomit. Cítila se pokořeně, rozbitě a zrazeně. Ta zrada bolela asi úplně nejvíc ze všeho. Protože to nečekala. Nikdy, v žádném ze zlých snů, by nemohla předpokládat, že se jí přihodí něco, o čem do té doby pouze slyšela – a čemu odmítla věřit,

jako tolik jiných. Protože takové věci se stávají ostatním, nikdy ne vám.

Prošla kolem překvapené recepční, která se vzpamatovala alespoň natolik, aby pokračovala v telefonním rozhovoru, a zamířila do svého pokoje. Nic ji tam nečeká, ale to věděla. Ačkoli dřív neuměla trávit čas sama, po dvou měsících izolace v sanatoriu jí naopak dělalo potíže zůstat v něčí blízkosti. Samota jí vyhovovala. Nemusela nic předstírat. Nemusela skrývat, co cítí, čeho se bojí a čím pohrdá.

A upřímně řečeno, hodně se jí ulevilo. Námaha ze skrývání se za svou vlastní tvář ji vyčerpávala. Uléhala s vědomím, že to nejtěžší má teprve před sebou. Vydržet a nevzdat to. Nenechat Luďka vyhrát. Protože pokud to nezvládne, Luděk dostane přesně to, co chtěl. A to nesmí připustit.

Vstala brzy, sotva se rozednívalo. Tahle noc patřila k těm horším. Někdy už se jí podařilo usnout alespoň na pár hodin, ale jindy... Jindy zírala celou noc do stropu a marně si přála, aby se jí zmocnil spánek. Aby konečně zapomněla...

Samozřejmě, že po každém probuzení se její staré rány znovu otevřely, ale tomu nemohla zabránit. Cítila vždycky vděčnost i za pár hodin, kdy její mozek vytěsnil vzpomínky a dovolil jí zapomenout. Spánek jí dával přesně to, po čem prahla. Uvolnění. Pocit, že je všechno zase v pořádku.

Když se probudila tentokrát, chvíli přemýšlela, kde je. Pak si vzpomněla.

Posadila se na posteli a uvažovala, co podnikne. Zůstat v pokoji nechtěla. Všechno tam na ni padalo. Její dřívější život na ni zaútočil nemilosrdně a s krutým výsměchem jí házel do tváře všechno, o co přišla.

Dívala se na fotky, které měla snad všude. Na poličkách, na okenním parapetu, v knihovně, na zdech. Na některých byla Nina s Michaelem, na některých rodiče, a na jedné se k sobě tiskli všichni: starý pán, táta s mámou, kluci, Zdena s Ninou, a ona uprostřed všech, šťastná a usmívající se...

Ty fotky zachycovaly to, co už mít nebude. Chtěla se jich zbavit, ale nakonec to neudělala. Jen ať si to připomíná, den co den... Ať ví, o co přišla. Ať se z toho poučí.

Přistoupila k oknu a odhrnula závěsy, které večer zatahla. Ranč ještě vyspával. Takhle brzy vstával snad jedině Alex, který chodil kontrolovat koně ještě předtím, než přicházeli ostatní.

Zavadila pohledem o svůj psací stůl a spatřila mobil, který jí tam musel položit táta – ještě předtím, než se ji včera vydal hledat. Protože svůj mobil neviděla od té doby, co ji v nemocnici naložili do sanitky, která ji převážela do sanatoria. Nejdřív se zaradovala, protože byly doby, kdy bez přístroje neudělala ani krok. Ale po počáteční radosti jí došlo, že ty doby už minuly.

Nezajímalo ji, co se děje za okny. Co se děje kdekoli jinde než uvnitř ní.

Přesto mobil vzala váhavě do ruky. Pak ho ale zase odložila. Odtáhla židli a posadila se na ni. Zírala na počítač. Jindy by už brouzdala na fb a hltala všechny novinky, které tam její přátelé sdíleli. Teď se toho bála.